غږ د کلمو روح

پنځوال: محمد انور وفا سمندر

Ketabton.com

خنګ سره ایښي کتابونه (٦)

دا يو غړې غړورنا، (غږ د کلمو روح)

تاسو (   ) ته، په ټول درنښت ډالۍ شو؛

د زړونو او ذهنونو، د روښنايۍ په نيت يې وڅښئ!

مينه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

«ځان» نذرانه کوم، خدايي بې شکله
غږ و رڼا له پاره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه اکادمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای تعالی په نامه،
چې له نامه نه یې، د خالصې
مینې ورحمت عطر، زموږ پر زخم
زخم زړونو، را اوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: غبرږ د کلمو روح

پنځوال: محمد انور وفا سمندر

ډيزاين: هيوادمل گرافيکس (۰۷۸۶۷۸۵۷۲۰

FB.com/hewadmal.graphics

چاپشمېر: ۵۰۰ ټوکه

خپرندوی: مينه اکادمي

د خپرونو لړۍ: (٦)

لومړی چاپ: د ۱۴۰۰المريز لېږديز کال پسرلی

مينه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

غږ د ژوند سا ده. دنیا په خدایي غږورنا، ودانه ده.

له بې غږۍ سره، هرڅه مري.

هرڅه هیریږي، هرڅه ورکیږي.

غږ، د هستۍ نوم دی.

(د چوپتیا دمه)

زه له هغې شیبې یادیږم؛ چې ونومول شوم.

گل له هغې شیبې شته؛ چې گل ونومول شو.

دنیا له هغې شیبې شته، چې ونومول شوه. یاده شوه.

موږ د غږ له لارې، دنیا مومو.

موږ، چې د هر غږ لاره ونیسو؛

یو شی مومو.

(د چوپتیا دمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنیا له غږه جوړه ده.

دنیا په غږ ژوندۍ ده.

دا راز راز غږونه، د دنیا ساه را کښل دي.

موږ په هر غږ کې، د دنیا ساه را کښل اوروو!

شکر خدایا!

د غږونو باران دی بختور وي.

★★★

۲

غږ، د خدایي غږ بې‌شمېره، انعکاس دی.

غږ سپېڅلی دی.

کاش موږ دومره هوښیار شو چې د هرچا غږ ته احترام وکړو.

که موږ یو بل ومنو،

یوبل واورو؛

نو کله به هم له وچکالۍ، سیل، زلزلې، او اورغورځونې سره،

لاس او ګریوان نشو!

(د چوپتیا دمه)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

اه، شکر خدایا!
شکر دنیا ټوله نوې او تازه ده.
زه نن هغه دنیا ګورم، چې هېڅ مهال نه وه.
دا نوې دنیا، نوې نړۍ،
او نوی ژوند دی!
(د چوپتیا دمه)

زه نن نوي کائینات ګورم او اورم.
دا کائینات ټول نوي او تازه دي.
دا کائینات ژوندي دي.
کائینات، له ژونده ډک دي.
کائینات، خدای پیدا کړي.
کائینات، له غږه ډک دي.
کائینات، له کلمو او ویناو، ډک دي.
کائینات، نه پرانستل شوي کتابونه دي.
حتا، یوه شنه پاڼه،
حتا، یوه وړوکې چوغکه،
حتا، یو وړوکې کب،
ټول، خبرې کوي.
ټول، غږ لري. (د چوپتیا دمه)
اورئ؟ دا ټول پاکه او سپېڅلې ترانه وایي.
ټول، د خدای شکر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول کائینات، د خدای شکر په خوله لري.
زه له کائیناتو سره، خپل زړه او خوله،
او پټ حواس شریکوم.
او ددې نوي او تازه ژوند، شکر کوم.

★★★

۴

دنیا د غږونو ویاله ده.

هره خوا چې گوروو؛ غږونه را اوري.
(د چوپتیا دمه)
آدمیان غږیږي، مرغان غږیږي؛
د هغو ژبه، زموږ له‌پاره، ترانې جوړوي.
باد غږیږي؛
د باد غږ، موږ د وریځو په حرکت کې وینو!
ونې، بوټي، شنېلي، وړې، پالیزونه،
گلان او میوې هم خپل، خپل غږونه لري!
(د چوپتیا دمه)

ټول طبیعت غږونه او غوږونه لري؛
کنه لمرگلي، د لمر په لور نه ور کتل.
کنه اوبه په وچو زمکو نه ورتلې؛

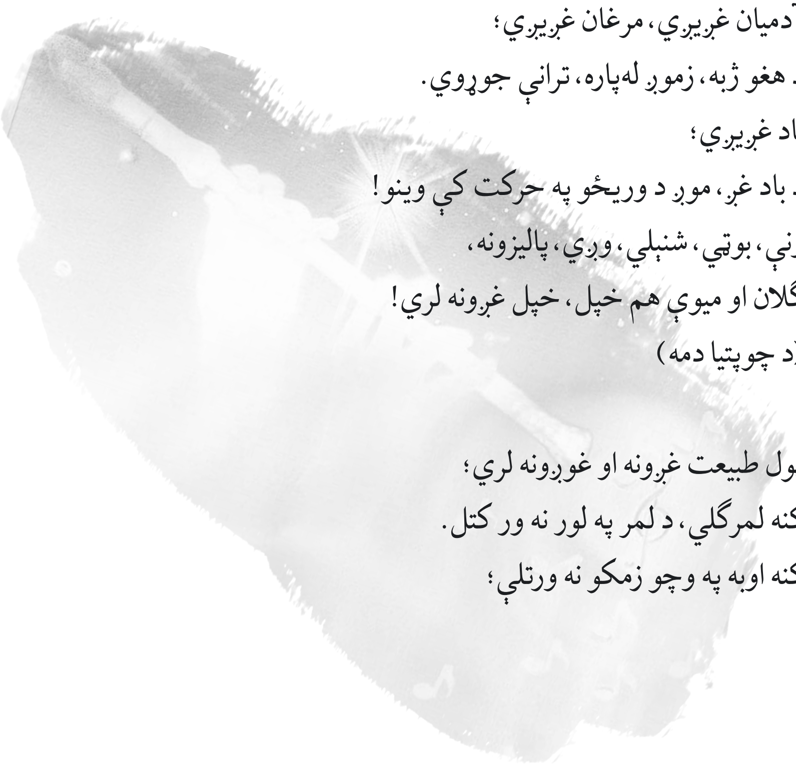

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه په ژمي پسې پسرلی او ورپسې اوړی،
او ورپسی منی،
او ورپسی بیا ژمی نه راتلل.
(د چوپتیا دمه)
ټول څه، هم غږ لري، هم رنګ او هم یو بل اوري.
ټول طبیعت، یو د بل لەپاره، ترانې او سندرې وایي!
ځکه خدای داسې سندربول پیدا کړي.

★★★

۵

سکوت اورئ؟
سکوت د ټولو غږونو، (غږ) دی.
سکوت، یو مخ غږ دی؛
غږونه یې، (انسان، مرغه، پیری، ستوری...) نومونه دي.
سکوت، ټول غږ دی.
او د ټولو غږونو سا، ځان کې لري.
(د چوپتیا دمه)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

سکوت يو دی او غږونه يې نومونه دي،
چې بې لهدې، غوږونه نه ورته خلاصيږي.
موږ «غږ» نه اورو؛ نومونه يې اورو،
چې د ذهن ماشين ورته اختراع کړي.
نو زموږ غږ؛ غږ نه دی، هسې يوه تياتري لوبه ده،
چې د «زه» او زه ترمنځ واټن، پر دغې نشه تېروو!
غږ چې غوږ کې خلاص شوی،
هغه وچې، کلکې، پلاستکي، لرګينې، اوسپنيزي نقرهيي او...
نانځکې دي، چې تمدن يې راوباسي،
او زما شخصي زمانه يې د خرڅلاو شيبه ګرځي.

★★★

۷

زه يې ولې اورم؟
د «زه» تشه، ډکيدل غواړي!
وږی مړيدل غواړي!
نوم ليکل کيدل غواړي!
زه به تش وم؟!
زه تشه يم!
غږ، نوم را باندې ليکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

زه په غږ کې، خپله تشه وژنم.
زه په غږ کې، خپل سکوت ماتوم.
غږ، زما شراب دي.
زه کنډو
د غږ لاره؛
آواره؛
دښته؛
پاڼه...
تر هغې چې یوې مور زیږولم، زه چیرې وم؟
تر هغې چې یوه پلار نومولم، په څه نومېدلم؟
تر هغې چې د کلي، قوم، دود، تاریخ، واسکټونه او خولۍ یې را اغوستلې؛
پر سر را ایښوولې،
زه څه وم، څوک وم؟؟؟

★★★

۸

کلونه کېږي، چې کلمې له ما لاره کړې؛
خو نه لیکل کېږي!
کلمه په غوښه، هډوکي، ډبره، پاڼه او
د انټرنټ پر څپو نه ځایږي.
پر کلمه غږېږم؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو (کلمه)، نه غړېږي!
کلمه سپينه ده؛
خو نه هغه سپين مخ چې زه يې وينم.
کلمه حاضره ده؛
خو نه هغه هندسي کتاب چې پر ما يې را ايښی!
يا ما پر دې لوستونکي ور ايښی!!
کلمه، تر خبرې دمخه او وروسته شته؛
خو کېږي لا نه!
زه کېږم او کلمه ورک کوم.
موږ کلمه‌ورکي، ويناوال مروو؛
چې کلمه وشي.

★★★

۹

کلمه د خدايي غږ، حاضره څېره ده!
که چېرې ذهن له کتابتونونو او معبدونو،
او د غوښو-هډوکو له خدايگانو وشړو،
کلمه پاتې کېږي.
کلمه، تر هرې ژبې دمخه ده.
کلمه، کټ مټ له خدای سره ده او (هغه)، ذهني نفسونو وژلې!
د (نېچې) دومره زده و، چې په‌خپله «زه» باندې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددغې د وژلو جنایت ومني، د (ملاصدرا) په خبره:
«خدایه!
څه یې ومондل چې ته یې، ورک کړي!
څه یې ورک کړل، چې ته یې ومونډلې!»

★★★

۱۰

غبر، د حکمت کان دی.
کاڼی، یوه اګاهي ده!
کاڼي، هومره سخت ویده دی، چې یوازې سنګتراش یې را ویښولای شي!
د سنګتراش لاسونه، هغه ژوند خوځوي، چې له خدای څخه راځي!
سنګتراش یوه څېره ده، یوه دبدبه!
خو ژوند هغه خدایي غذا ده، چې
د میني زانګو کېږي.
او هستي له ټولو خاورو دوړو سره،
تر شنه تشیال لاندې اهنګینه، خوځوي.
اهنګ، د ژوند درزا ده،
چې د مور له «اللو للو... دلته مه راځیه غلو...» دمخه،
ما د هغه کور په لور ور بولي، چې
له ازله، زما په په روحي‌نوم، اباد و او دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

غږ، د کور سپوږمکۍ ده.
زما لاره هغه ده، چې کور ته به پرې ورځم.
د زاڼې الوت هغه دی، چې کور ته به یې ورځي.
د عالم لاره هغه ده، چې د فکروباور په زور یې؛
په «ډار» او «زور» غواړي.
څوک دي، چې بې لارې دې وي؟!
د ژوند ډولونه، په‌خپلو طبیعي لارو، کور ته روان دي.
کورونه، د خدایي کور، مکاني-ذهني کورونه- معبدونه، دي!!!
که څوک وي، چې زه یې لارې ته برابر کړم؛
خپله به را نه ورکه شي.
که څوک وم، چې نور مې باید بوځي، خپله به مې نه وي؛
تجربه به مې نه وي.
څوک نه‌شته، چې څوک یې بوځي!
ځکه لارې جلا، جلا؛ خو مقصد یو دی.
ځکه خدای او خدایي کور یو دی؛ خو د ژوند په شمېر، بڼې او ذهني ډولونه، تراشل کېږي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

زما ټولې موندنې نقلي دي.
خبرې مې هغه ماشيني شوي اهنگونه دي، چې له خدايه رابهېږي.
هېڅ شی سخت نه دي!
يوازې زموږ ژبه، کاغذ، او متن،
اوسپنيز شوي.
په اوسپنه چې کرښې را شنې کوې؛ نو په اور به کښېنې،
اور به خورې، چې وخوړل شې.
«هغه» شته! بې اوره، بې ډبرې،
بې مسي او برنزې معبدونو (دی) او هر ځای شته.
ما څه وکړل، خدای را نه خاورين شو!
په خاورينو معبدونو کې اوسي، او اوسپنيز غازيان راځي، چې
له معبدونو «کوه‌نور»، او سنگ شامقصود غلا کړي؛
کور سره نېږدې، خدای ته کور جوړ کړي! (د چوپتيا دمه)
خدايه! ساده کېږم:
طلايي، او نقرهيي، او مسي
جامې هېروم، ساده کېږم؛ متن وباسم،
چې له مړه فيلسوف سره پاتې شي!
زما څه نه‌شته؛
زه هغه را نه ورکه برخه يم، چې کټ مټ دې، په ساه را کښلو کې وشو!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

غوړۍ په دواړو غوړو را پرتې دي او يوه هغه شپېلۍ غږېږي، چې ټوله
ځواني يې،
د (زاړه ښار)،
په سرپټو کوڅو کې وغړمبېده؛
له وچو لرګو-وسو سره والوته، او دلته کسټ په غله ژبه،
ما د غږونو په کاغذونو کې اوبه کوي!! (د چوپتيا دمه)
غږ شته؛ نو کاغذ خنګه اورم!!!

★★★

۱۴

غږ نه ثبتېږي، نه ودرېږي، نه وچېږي!
غږ نه مري؛ ترڅو «غږ» ته ورسېږي.
څومره چې ورباندې غږېږم، لېرې کېږم.
څومره چې پوهېږم، هومره يې دروغ دروغ،
په خوله او په متن کې راوړم!
(شته)، نه ويل کېږي!
شته؛ ښوول کېږي!
نشت وايم، ليکم او د کاغذي غږونو کاروانونه،
د ذهن وچ، کرخت، بې‌مالګې جنت ته،
ور جاري کوم.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

غړ شته.

(ځوک) یا (هېڅوک) غږېږي!

خو چې زه غږېږم، غږ ډوبېږي،

لیک د غږ احتکار دی.

لیک د لیکوال نه دی؛ اخر یو (دی).

یو چې بیا پر عقل ور پورته شو، یو شو؛ نو ځوک به نه غږوم!

(سپین غږ) خپله غږېږي!

یوازې غږ غږېږي، ما خپل د شعور جیبونه، له غږه را غلا کړي!

هغه هرڅه لري، خو پولیس یې زه یم!

او «زه» یم!

ځکه نو زمانې، زمانې زما د غلا، غځول دي.

★★★

۱۵

غږ، د حکمت، آزادۍ او مینې،

بې‌پولو اقیانوس دی.

همدا غږ دی او ټول غږ شته!

نه به یې وایم! دا د بدن خاورین کنډولې مې خام دی؛ اور به واخلي.

آه ه ه...!

ځومره چېغې مې وهلې، چې راوېښ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره مې را باندې وليکل، چې بېرته بې‌سواده شوم.
بې‌سوادي ښه ده،
ځکه خدای شته،
نوره يې، بې‌سوادي ده!
(د چوپتيا دمه)

★★★

١٦

يو بې‌نومه دی، چې دومره مې غږوي!
يو بې‌نومه دی، چې زما تر وينا، نصيحت، پوهې
او عقل لا، لا، لا... لوړ ودرېږي.
نه يم هغه خوله، چې بې‌نومه پرې وويل شي.
نه يم راوېښ شوی هغه غوږ، چې دغه د هرڅه پلار؛
سکوت واوري!
آه!
په دې لرګېنو توريو څه وکړم!
په دې غاښوره خوله، څه ووايم!
په دې غوږو، چې وينې يې ژوند دي؛ څه واورم!
چې بې‌وسلې نه‌شم، هغه مې نه‌شته.
چې سترګې او غوږونه،پښې او لاسونه...
فکرونه او زاړه آوازونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش او خالي نه کړم،
بقا مې نه‌شته!
هو! بې‌مینې کولو، هېڅ نه‌شته، هېڅ نه‌شته...!

★★★

۱۷

غږ د ابدیت کښتۍ
په غږ، چې د جسم کانې، را چاپېر شو، مکاني-زماني شو.
زموږ اذلي جنس، ځان کې ویده غږورنا دی.
ددې نور او غږ را وښکلو له‌پاره باید عاشق شو؛
لنډۍ شو او سرنده یې شو.
نۍ‌وشپېلۍ یې شو.
او دومره تندریز شو، چې کانې کې، زړه ته لاره پیدا شي.
او دې سره به زموږ هغه سترګه راویښه شي، چې د خدای له وخته مو لرله؛
خو لا مو نه‌ده کارولې!
ځوک یې دریېمه سترګه نومو‌ي، ځوک دروني سترګه.
وايي: د دوو سترګو د وروځو منځ کې، ویده پټه ده!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

١٨

ژوندي، د خدايي غږ بې‌شمېره څپې دي.
او: ژوند د غږ نقاش دی.
هر ژوندی د غږ د شعر يو جلا صنعت دی.
د شکلونو سرنوشت، د غږ کښتې موندل او هغه کې سپرېدل دي.
د ابديت د قانون له مخې، ټول سپاره دي.
خو هره اروا، په استثنايي حالت، سرعت او څپې سره.
لوی سرعت، له عشق سره دی.
عشق، د ابديت ژوندی قانون دی.

★★★

١٩

لويه خدايه!
زه څه يم، چې څه وغواړم؟
ځان، د خدايي غږورښا،
تالندو او برېښناو،
موجونو او ګړنګونو ته سپارم!
زه څه يم، چې څه وکولای شم!؟
ځان، خدايي غوښتنې ته سپارم.
زه څه يم، چې څه وکولای شم؟
ځان، د خدايي غږورښا له‌پاره، لاره غواړم.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

کلمه، د غږ شکل ده.
دغسې هر شکل، مجسم غږ دی.
ونه، هم د غږ شکل ده.
آیا موږ د بې‌شمېره شکلونو، دغه ګڼه او جاري سمفوني اورو!؟
یوازې مینه کولای شي د ټولې هستۍ،
په رنګینو پټو- څېره راوړو غږونو، جاري شوې او ژوندۍ موسیقي واوري.

★★★

۲۱

زموږ فکر، زموږ خبره،
زموږ دریځ او زموږ کړنه،
د ګلانو په څېر را ټوکېږي او زموږ د (بخت) پاڼه، سمسوري.
اوس به ووایو، چې لویه ورځ مو فکر کې، څه ګرځېدل؟
په خوله مو څه راوړل؟
دریځ مي څه ؤ؟
او کړنې مو په څه ارزېدې؟
اوس پته راته ولګېده، چې ګل په شعور لوړ دی، که زه عزتمن!؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

انسان کاملا یوازې دی!
انسان، د جسمي، ذهني، عاطفي او رواني پوړیو او کالبونو په اغوستلو سره،
د (ځان)، موندلو مامور دی.
دا ماموریت، یوازې ترسره کیږي.
دا سفر، د ځان اقلیم دننه، تر سره کیږي.
دې چارې لهپاره، موږ خدایي نور او غږ-کلام، په اختیار کې لرو.
نور، دروني لاره را رڼوي،
او غږ، د دروني دنیاگانو، یوازینی لیږدونکې، سپوږمکۍ ده.
یوازې میړن واوسئ:
هره چاره د خدای په نامه سرته رسوئ!

★★★

۲۳

د خاموشۍ تندر!
خاموشي
د غږ په غوغا ډکه ده.
آیا کله شوي، چې نه د انسان،
نه د حیوان،
نه د مرغه،
نه د ماشین او نه د باد یا باران،
تندر او حتا د میږي، د پل اوچتولو غږ، وا نهورئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غږ اصلي، ابدي او جاري سرچینه دغلته ده.
چوپتیا د ټول متن،
ساز او خبرو،
نه ختمېدونکې ویاله ده.
کله کله له دې مادي - ذهني غږونو، ها غاړه غږونه وځښېږي.
د چوپیتا غږ، د تخلیق اساسي سرچینه ده.

★★★

۲۴

د خوب سپوږمکۍ، د مکان او زمان هاغاړه،
سیاحت راباندې کولای شي.
که په پښو ځو، نو پېړۍ یې وبولئ، چې پر دغې خاورینې دنیا، راتاو شو!
د زړې زمانې قاطر، آس، بګۍ،
یا راوروسته بایسکیل،
موټرسایکل، موټر،
یا تر هغو قیمته بېړۍ والوتکه،
یا د اوس زمانې سپوږمکۍ،
دا ټول لیږدونکي، خره دي، چې لاره لنډوي.
خو د خوب سپوږمکۍ په شیبه کې، له مادي حواسو او ذهني عقله هاغاړه،
نااشنا جهانونه راباندې، وړیا ګوري.
دې بې‌شانه سفرونو ته مو څومره پام ور غلط کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې مېینان زړونه، دومره وس لري.
مېین واوسئ!
ویښه او خوب به مو دې د هستۍ، د تازه اړخونو، کشف او پېژندل وي.

★★★

۲۵

په خدايي غرورڼا لوند
او تازه خیال،
شېبه شېبه،
جنت ته شکل او واقعیت ورکوي.

★★★

۲٦

ونې ماڼۍ ګانې دي؛
قصرونه دي!
هغه ژوندۍ واحد-ژوندۍ موجود، چې د ونې شین‌شال یې
پر ځان راتاو کړی،
له چا کم دی؛ له چا کشر دی!؟
آیا دومره سواد لرو، چې د ونې په ادبیاتو،
د ونې په ژوندۍ زمزمه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای بېنومه نوم،
واورو!؟
خدای چې وي، بیا نو بل څوک (لوی) دی؟؟؟
دغه شېبې مې، د څو ژوندیو ونو،
له بېمتنه لوحو،
دومره پوهه،
پر ځان ورزیاته کړه.
مینه دې سرلوړی وي!

★★★

۲۷

کلمې، له پښو پاتې غبرونه دي!
کلمې، د ژوند د پښو-پلونو،
پاتې خاپونه دي.
ژوند په کلمو کې نه ځائېږي.
ژوند روان دی.
خو چېرې به ولاړ شي؛
له خدایه پرته به، بل چېرې ولاړ شي!
له (هغه) پرته، بل هېڅ نهشته!
آیا د وجود سمفوني اورو؟
دا اوس - څو شېبې - د ژوند سمفونۍ پسې، وتپېدم او دا نښې مې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلمو په نقابونو، راچاپ کړې!!
خو دغه سمفوني نشم ویلای،
نوټېشن نه‌لري!
دا تر لیک او الفبا مشر متن دی.
باید تجربه شي!
بل کار مه کړئ، یوازې پر ژوند مینې واوسئ!

★★★

۲۸

د غرورنا ستورمزلي استادان،
د دروني موسیقۍ،
د اورېدلو زده‌کړه ورکوي.
دا هماغه د ټول حیات، د اورېدلو وړ، ابدي او جاري، جریان دی.
د چوپتیا صنف، د حکمت له الماسو،
ډک دی.
یوازې مینان دي، چې ددغه بې‌شکله ښار،
په سېل او سفر اوړي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۹

افکار مو د سبا ورځې درمند دی.
اوس نو دا وواېئ څه شی ارزي، چې ذهن کې ځای ورکړو؟
آیا ځانونو سره دومره مینه لرو، چې سبا ورځ د مینې حاصلات،
ټول کړو!؟
نو وخت يې نه دی، چې يوه ښه «ذهن ټکانې» وکړو؟

★★★

۳۰

مور، د مینې د غېږ،
کلمې یاستو!
مینه شته!
باید «لیدل»، زده کړو!
مینتوب همدا دی.

★★★

۳۱

نړی؛ د غېږ رنګینه نقاشي ده.
انسان، د غېږ راوړی ګل دی.
ژوند، د غېږ په وزرو راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غږ په بې‌شکله وزرو به، خپل ابدي کلي ته ستنېږي.
عمر ددې له‌پاره ښایسته موقع ده، چې مینه وکړو.
مینه کول، خپلې ټولې واګې، خدايي ارادې ته،
وسیله ګرځول دي.

★★★

۳۲

ټول دردوکړاو او سوزېدل؛
د ژوند د پسرلي، جوړېدلو له‌پاره دي.
ژوند، د ابدیت، سخندان دی.
فکرونه، باورونه‌واخلاق، که د ابدیت سرود سمفوني نه‌شي،
هېڅ دي!

★★★

۳۳

کاش داسې کلمه وای، چې ټوله مینه مو،
په کې ایښې وای!
او دا وړیا کپسول مو،
د ټولو دردونوورنځونو؛ د واکسین په توګه،
یو بل ته ډالۍ کولای!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش پرته له عشقه؛ نوره ټوله پوهه او شعور،
ناشعوري او ناپوهي وای!
کاش تن وعاطفه، ذهن وروان؛
ټول، د عشق له خاورې جوړ وای!
کاش ټول کار، د مینې کار وای!
او کاش، هرڅه مینه وای!
او کاش یوازې مینه وای!!

★★★

۳۴

د توت ونې، یا ارچې لرګي،
یا هم له وسپنې او پلاستیک جوړې إلې،
دننه، چې عشق ننوزي، په څه کیف بدلیږي!
خو زموږ اهلي خوله- هغه هم ټوله ورځ،
څه بادوي!؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۵

سپین غړ، د ټول پنځ جاري چینه
وايي:
«خدايي غږ مخامخ له اروا سره خبرې کوي.»
او مېېن زړه، د روح سپین غږ،
حس او تجربه کولای شي.
ذهن او ذهني ژبه، دا بې‌شکله غږ،
د لنډۍ یا مثنوي، نثر یا کیسې،
مجسمې یا نمایش په بڼه، دنیا ته ور معرفي کوي.
یوازې مېېن زړه واوسئ!

★★★

۳٦

جهان، د غږ د ابدي موسیقۍ،
ونې، بوټي، ګلان او هر بل ژوندي‌جان،
دي.
که دروني حواس راویښ کړو، او هستۍ ته د زړه په سترګه وګورو،
نو جنت مو خوا سره دی.
جهان؛ د غږ ژوندۍ نقاشي ده.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۷

غوړ ایښوول
او د چوپتیا شات اورېدل؛
د چوپتیا د اقلیم ټوله پوهه ده.
سکوت؛ پرته له شیبې ځنډه،
اوري!

★★★

۳۸

ژوند،
له خدایي زمکو،
د را روان بې‌متنه غږ،
حسي څېره ده.

★★★

۳۹

ژوند؛ د عشق د غږ،
انګوروغنم دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۰

ژوندي؛ د خدايي سپين غر، بې شمېره څېرې دي.
او ژوند د غر نقاش دی.
هر ژوندی، د غر د شعر يو جلا صنعت دی.
د شکلونو سرنوشت، د غر کښتې موندل،
او هغه کې سپرېدل دي.
د ابديت د قانون له مخې، (ټول) سپاره دي.
خو هره اروا په استثنايي حالت، سرعت او څېرې سره.
لوی سرعت له عشق سره دی.
عشق، د ابديت ژوندی قانون دی.

★★★

۴۱

ژوند، د هغه يوازني، د غر، کرونده دی.
نو جګړه له کومه شوه؟
جګړه، د ذهن اضافي غوښتنه ده!
د سولې ورکه کلی، د نورو (ژوند، آزادۍ او مال) ته،
درنښت کول دي!
يوازې مينه کولای شي،
انسان نوی، مدرن او مدني موجود، جوړ کړي!
مينه، تر جګړې وشخړې، زياته زړورتيا غواړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه بخښوونکې ده او جګړه، اخستونکې!

★★★

۴۲

غرورنا،
د روح خواړه
و اوبه دي.

★★★

۴۳

«دا د هرې اروا برخلیک دی، چې د معنوي غره لوړې څوکې ته ورسیږي.
او د ژوند هر شیبه کېدلای شي، په روغه لاره کې یو ګام اخستل وي.
او: د غرورنا ستورمزلی، د لارې، لاربنوونه کوي.»
نو؛ فقط مین واوسئ!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۴

وايو:

«خدای شته!» (خدای حاضر او ناظر دی)

خو پوهېږئ، موږ له خدايه څه لرو: د غږورنها روان بحر.

ټوله هستي، د هغه د مينې ستره،

غږېدونکې ترانه ده.

دا سپينه نغمه، له ابده وه،

له ابده شته، او تر ابده به يې، د زيروبم پر څپو،

اوږو را اوږو او د ټول ژوند په څېر به، د حيات اوبه ترې څښو!

وګورئ: پرته له مينې، بله رښتيا-بل واقعيت-نه‌شته!

★★★

۴۵

خدايي اراده، د هستۍ ژوندی حکومت دی.

خدای شته!

او دې کې بل هېڅ خبره، نه ځايېږي.

موږ څه ډول کولای شو، د هغه له ارادې سره اړيکه ونيسو؟

غږورنها!

دا له تيلي ځراغونو نيولې، تر سمندري ځراغونو،

تر روشن اندازونو،

تر (کرم‌شبتاب) پورې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتا تر دروني لمرونو او نور فوارو پورې،
شکلي او بې‌شکله رڼاگانې، په ځان کې رانغاړي.
نو هم به دباندې نظر ساتې او هم دننه!
لمر مو د جسم او حواسو فصل، را پخوي.
او خدايي رڼا مو، زړه د رڼا په جنس بدلوي.

★★★

۴٦

د معنوي کمال ارتفاعاتو ته تللې لار، له خدايي غرورڼا نه،
خبرېدل دي.
خپل تخيل ته مخه کړئ!
په دروني ابزارو، د هستۍ د نااشنا ابعادو،
نقاش شئ.

★★★

۴۷

د غرږ سپينه نغمه، چې د وجود له ناپيدا لوړو را الوزي،
د حيات اوبه دي،
چې وگړي يې په ځپو سپور، خپلو هېرو ازلي زمکو ته رسېدلای شي.
کله کله «ځان»، اورئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپیتا، ددغه غږ په ابدي سندره،
ډکه ده.

★★★

۴۸

ژوند؛ د «شېبې» شعر دی.
څومره، چې ژوندي ؤ، هومره شعر جوړېږو.
وګورئ!
هیلی- یا هربل څه چې دا اوس ګورئ- تر هر نوي او زاړه شعره،
زیاتې نوې او شعر شوې برېښي.

★★★

۴۹

ژوند په بې‌متنه ژبه غږېږي.
ګلان، چنارونه، وېالې، سیندونه،
مچۍ، غرڅې، همالیا او بابا غرونه،
اطلس او نور اقیانوسونه،
لمر او ستوري...
دا د ژوند د ناتمامي ژبې،
مجسمې کلمې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا زموږ ژبه او نورې ژبې، او په ژبو سپړې پوهې او انګېرنې-باورونه،
دومره روح لري، چې د یوې کونډې ابۍ- خور، درد ته د خوښۍ جام،
ور په خوله کړي!؟

★★★

۵۰

د چوپتیا، ارامه غېږ!
ژبه کله کله تر اور سوزنده شي؛
نو بیا چوپتیا مرهم ده.

★★★

۵۱

ژوندی کتاب
آیا کله مو پام کړی، چې د وجود دننه مو،
د غږ عجیبه وږمه چلیږي؟
آیا زړه ته مو لوېیږي، چې دا بېمفهومه، غیر ذهني غږ،
د اګاهۍ او درک لویه غذا ده؟
یوځل یې وازمویئ!
دا غږ،
دغه شیبه- ولو که استراحت یاست، یا په څه کار لګیا یاست،
چا سره غږیږئ...
په هر حال، دا غږ شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سرچینه یې ستاسو دننه ده.

او ستاسو د اګاهۍ دننه یې نغمه غږیږي.

تجربې ثابته کړې، چې په ذهني ژبه، تر ټولو غوره وینا، تر ټولو ښه شعر او بل پنځ،

ددغه دایمي دروني غږ، له نااشنا نغمې را جوړیږي.

یوځل فکر ودروئ،

له فزیکي حواسو لاس واخلئ،

او د غږ دغه ابدي جریان ته، د زړه غوږونه خلاص پرېږدئ، او وګورئ، چې ذهن او خیال ته مو،

د څه نویو فکرونو، ویناو، شعرونو او هنرونو، باغونه راوځي.

★★★

۵۲

هرڅه د غږ یوه بڼه دي.

غږ، د هرڅه سا دی.

او د غږ رودخانه، هماغه ځان ته، د چوپتیا راپرېښوول دي.

دا هغه غږ دی، چې بحث وربانديې نه کیږي!

په پوهه یې رازوسرچینه، نه موندل کیږي.

په تورو او کلمو کې نه ځایږي!

خو درک کېدلای شي.

دا د خدایي هوښیارۍ، جام په سر اړول دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵۳

«مستې منګۍ بر وړی دی/ زړه مې دلبر وړی دی
عالمه لار نيسئ، يار په هنر وړی دی.
خبر يې بيا د اخستو دی...»
د اواز دا شاتو مې خښبل، او زړه کې مې تېرېدل:
لاس په ماشه ټوپکوال يې، هم که په رڼو حواسو واووري،
نو له دې هيسته به د ژوند مرغۍ،
د خدای له باغه کمه، نه‌شي!

★★★

۵۴

کلی،
اوړی،
د وږو تنده،
او د دانې غږ،
چې بزګر يې د بېل په څوکې برابروي،
او د اوبو شوړړړړس، مخ په غنمو،
او په وله کې ناستې مرغۍ چونس،
چې د غنمو د تندې ماتيدلو
او د اوبو د سپېڅلې نښې، شکر په کې عطر ايښي.
او ناڅاپه د ابو «مور» غږ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«انوره! د مکتب دې ناوخته کیږي.»
ژوند، هر شیبه تازه سمفوني ده.
باید په ټول وجود وځښل شي!

★★★

۵۵

زمکه،
د غږ ناتمامه سمفوني؛
وګړي خپل فکرونه،
د نظر شعرونه
او د باور کارونه،
اوري.

★★★

۵٦

د حیات نغمه
انسان، هغه څه پسې ورک دی، چې د «حیات‌اوبه» یې بولي!
دغه خدایي معجون،
هماغه د ابدیت روان ژوندی غږ دی.
دا غږ، نه په قلم لیکل شوی او نه به ولیکل شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه په شعر او بل هنر کې ځايېږي.
دا سپين غږ دی.
دا د جنت سپينه سمفوني ده.
بقا په دغه غږ کې ده او دا غږ، حاضر دی.
دا بې‌مفهومه او غير ذهني غږ، دغه شېبه، هر ځای، هر يوه کې،
ځغلي.
د حيات له دغو روانو اوبو سره «ځان» وصلول،
د بقا طريقه ده.
غوږ شئ!
دغه غږ مادي-ذهني غږ ته غوږ شئ.
ددې غږ سرچينه، د هر وګړي دننه ده.
جسم، ذهن او فزيکي حواس، ارام ته پرېږدئ،
چې دا غږ مو د زمانو، دروني کنډوالی، در آبادی کړي.
ددې غږ موندل او په ټول ځان ښبل،
لوی عشق دی.

★★★

۵۷

موږ د غږ نقاشان
کلمې، د غږ بربنډې شوې ښکلاوې دي.
حقيقت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ د حقیقت تازه سا راښکل دي.
ټوله پوهه، ادبیات، علوم، عرفان،
دروني پوهې او مدنیتونه،
د حقیقت د غږ، بوډۍ ټالونه دي.
لیدلي مو دي؛ یو نیم ماوتا غوندې وګړی، غږ ته څېره ورکوي.
موږ د غږ له ویټامینو تغذیه کېږو.
د هرچا خپله طبعه ده.
خو د ځان په اړه اعتراف کوم، چې موسیقي، په ما کې، په متن بدلېږي.
ښایي تر ټولو ښه متنونه مې، د غږ د ریتم،
توروسپین رسمونه وي!

★★★

۵۸

تیارې مې روح را ځپي،
زړه مې پر رڼاګانو بایللی،
د کلي لمرین پسرلي، او د خدایي رڼا څنګلې،
پر بدن او دروني حواسو را چاپېرېدلو سره، روح را تازه کاوه.
موږ د خدایي غږورڼا، کډوال بچیان یو.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵۸

کلمې د غړ شکلونه دي.
او راز راز ځيزونه، د کلمو راز راز ځېرې،
او نژادونه دي.
موږ په يوه غږوره هستۍ کې،
سا کاږو.

★★★

٦٠

سکوت، د ټولې پوهې، غير ذهني وضعيت
يوه شېبه يې په خيال کې راوړئ:
يوازې ياست.
يو ځل نظر پورته ځغلوئ.
له دې سره، د خيال په کالبوت کې، د هسک مينځ کې ودرېږئ.
اوس غوږ شئ.
ايا پرته له سکوت او خاموشۍ، څه غوږو ته درځي!؟
ځير شئ!
هرڅه په سکوت کې دي.
بشري پوهه، مکاتب، طريقې...ټوله معنوي پانگه،
د سکوت په فصل ډکه ده.
سکوت، د هر مکتب، کتاب، کتيبې، تمدن او فرهنگ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غير مادي-ذهني، حالت دی.

★★★

٦١

د غږ ښکلا، زړه او روح تازه کوي.
(ناشناس)، که یوازې په سندرو کې بهیدای،
خدای خبر څومره جل وهلي به ژغورل شوي وای!؟
دغه ښکلا وکړئ!

★★★

٦٢

دنیا، د غږونو ناتمامه خزانه!
بیا ځل د ځنګل یوې چوپتیا کې پناه شئ!
ددې ظاهري چوپتیا څنګ ته څه ګورئ؟
ددې دنګو ونو په رګونو کې، د ژوند روانه وینه-په‌خپله بې‌ژبې ژبه، څه په خوله لري؟
هغه چنجیان، چې دلته یې کورونه جوړ کړي، د کوم غږ په زور ژوندي دي؟
او:
هغه ارواوې، چې (زما، ستا او بل)، په تن کې دېره دي،
څه غږوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا پر مکان او زمان مشره ده. او له خدایه غږېږي.
ایا کله مو ددغه اصیل او ابدي ځان، بې‌شکله متن، اورېدلی دی؟
ښایي شپه او د فزیکي حواسو او ذهن خاموشي، یو وړیا فرصت وي؛
د ځان د خالص غږ اورېدلو له‌پاره!
نو ټول د «ځان» په لور!

★★★

٦٣

د لومړني خدایي، سپین غږ، له وړانګو زیږدېدلی خدایي غږ،
د ټول سرنوشت، علم دی.

★★★

٦۴

«کلمې؛ په ذات کې یو دي.
یو و یوازې...
چې واورېدل شي!
له همدې وېرې، «کلمه» نه اوري.
سیند، شوبین چنجی، هغه حواس بایللي مینان، چې
د یو بل په سترګو کې ورک شوي!
د لیوه ګی او لیوه بچي، وړیا مچکې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بې‌متنه او کلمو دي.
ددغو بې‌متنه کلمو، هېڅ کتاب، نه چاپ شوی
او دغه سپین غبر، نه ذهن‌بازار ته راغلی!
هااا...ای! څه مې ووېل؟
کله کله زه نه یم؛ او د ټولې زمانې چوپتیا،
ما کې ژبه شي.

★★★

٦٥

جنت؛ له دوزخ وروسته زمانه!
دوزخ، د آدم د املانویسۍ کرونده!
او جنت، د خدای د نالیکل شوي غبر،
بې‌شکله هندسه!

★★★

٦٦

غبر، د هر وګړي مدرسه
سرآهنګ ایف ایم، پر څپو د احمدظاهر، د اواز وږم راوالوت؛
ټول یې ویوړم، د غبر بحر ته!
غبر، څه عظمت دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو شويو او ناشويو کلمو، لاس نه‌وهلی معصوميت!
وايم که يوځل، ټوله هستي واورو؛ ښايي بيا د جنګ او شخړې وبا،
په ذهن او حواسو را واکمنه نه‌شي!

★★★

٦٧

غږ د برکتونو، روانه سمفوني ده.
ټوله هستي، د غږ مادي-ذهني څېره ده.
يوه هڅه، له اوله را په‌کې جاري ده، چې ټول غږ واورم.
ماشومتوب کې به مې، چې ژېړه غوا، په پولو پووله،
دغه بې‌متنه غږ به، د ما د سر دننه، په وززز وززز ؤ.

★★★

٦٨

يو جام غږ څښل،
ابديت کې لامبې او ډوبېدول دي.
د هېڅ سندرې شعر مې، پوره په ياد نه دی؛ او مه يې رانه پوښتئ؛
ځکه غږ پر شعر مشر دی.
غږ پر شعر او ټول متن کې اول دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٩

کلمې د غږ نقل وپتاسې، خستې وبادام، غنم یا منې
او ښایي تابلیت،
(K) او (جام شکران) هم وي!
د غږ سپینه سمفوني، د سوچه، تازه او بې دلیله (پوهې، حکمت او ازادۍ)،
ترلاسه کولو له‌پاره،
د هر وګړي، فردي مدرسه ده.
بې له مېنې، بل زیار ته اړتیا نه‌شته.
مینه د وجود خاوره، د غږ په اباده، بدلوي.
میېنان د زمانې زړوران دي!

★★★

٧٠

ولې غږ (صوت)، هرڅه ګڼم؟
ځکه چې هغه د کلام، کامل حالت دی.
که غږ نه وي؛ کلمې له شعرونو او نثرونو
تولیږي.
غږ د کلمې، علت دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٧١

غږ د کلمې اوبه دي.
غږ د کلمې فکر دی.
غږ د کلمې خدايي جوهر دی.
ځکه نو؛ زما فکر د خالص غږ،
په اوبو ژوندی دی.

★★★

٧٢

غږ، د پوهې سا ده.
ځنې نېږدې خواخوږي مې، تل دا را څخه پوښتي:
«دا غږ څه دی، چې دومره ور پورې نښتی یې؟»
زما اوسنی نظر: غږ، د ټول عالم، بې‌شکله ابدي وجود دی.
غږ چې نه وي، د ټول علم، فن او هنر مانۍ،
دوړه کيږي.
غږ، د خدای د نوم کښتې ده.

★★★

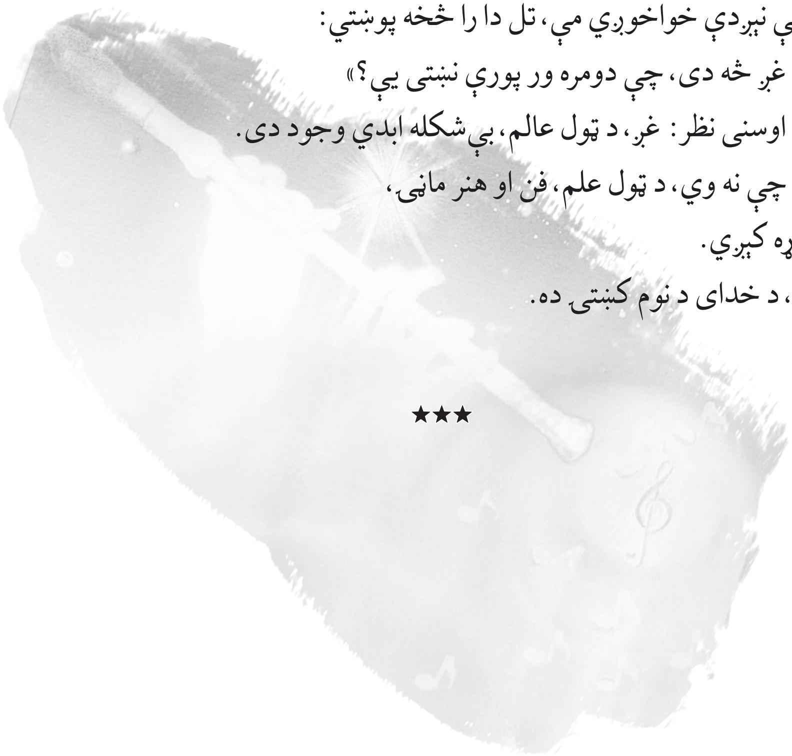

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۳

دا يې تازه څاڅكي:

«زړه يې له دغه غږه، د ژوند سا اخيسته!

زړه يې يو كتاب پوهه او خبرتيا تر لاسه كړه.

كتاب په هېڅ ژبه، الفبا او متن نه ښكاره كېده.

كتاب سپين او بې‌متنه ؤ؛ خو كتاب د هماغه بې‌مفهومه غږ،

له ننداري جوړ ؤ!

دا كتاب په ليدلو حس كېده...»

(هر يو خپل سقراط دی، ۲۲۱م مخ)

★★★

۷۴

«غږونه ټول دي خدای دي.

بې له خدايه، غږ د چا كېدلای شي!؟

بې‌خدايه غږ نه‌شته!

هر ژوندی، د خپلې پوهې او وس په اندازه، د خدای غږ او نوم، له خولې راباسي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٧٥

«موږ د غږ او نغمې، د لېرې ځمکو مسافران یاستو!
شعر، نقاشي، موسيقي...
د کلالۍ هنر...ټول، د تبعید د زمان،
اوښکې دي!»
(جادوگر هزار دست، ۵۵مخ)

★★★

٧٦

غږ د روح کښتۍ
د غم‌ودرد له ټولو هغو لړو سره، چې ذهن او روان یې، را چاپېر کړی دی،
غږ د زړه ژغورونکی دی؛
په تېره چې د مینې له عطرو راټوکېدلي وي!
نو: غږ د روح کښتۍ ده.

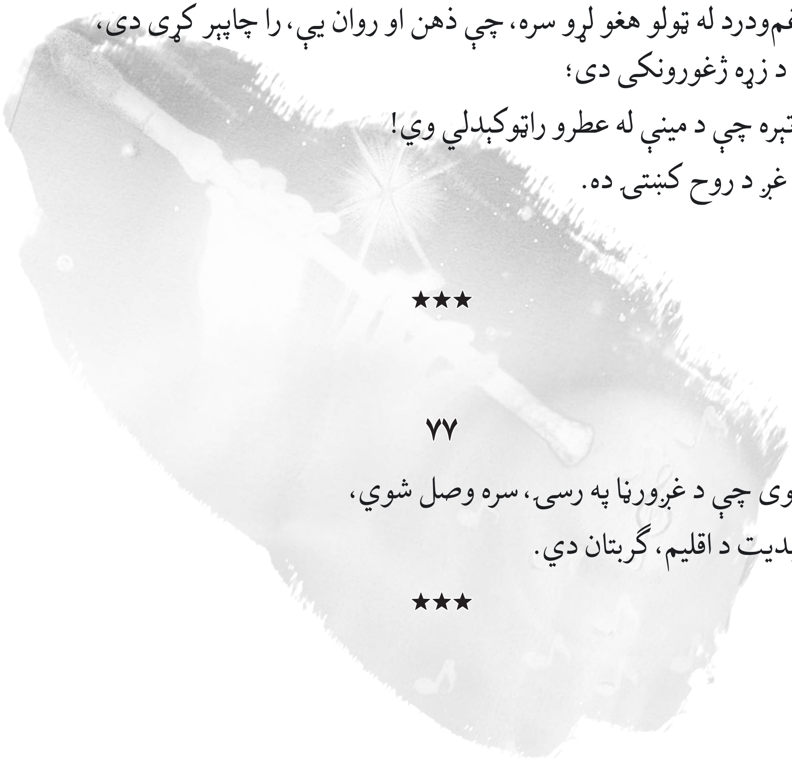

★★★

٧٧

هغوی چې د غږورښا په رسۍ، سره وصل شوي،
د ابدیت د اقلیم، گربتان دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۸

کلمه، د غږ ذهني رسم دی.

کتابت، د ذهني اندونو-باورونو، انځورګري ده.

غږ، اصل دی.

غږ، د تخلیق سرچینه ده.

د تخلیق دغه بهاند سیند، د ژوند زرې زرې ته، ژوند او پایښت ورکوي.

له نړۍ غږ واخلئ، سا یې خېژي.

غږ، د هستۍ ژوندی او ابدي علت دی.

د پوهې، هنر او ادب ټول شاهکارونه، د غږ تر ټولو ښایسته، تراشلي پیکرونه دي.

★★★

۷۹

سپین غږ، د ټول تخلیق توپان دی.

کلمې که په ځټ وخوځو، په غږ ور ختمېږي.

کلمې او توري، شکلي او تصویري غږونه دي.

چا چې بې‌شکله غږ سره، خپل زړه وتاړه،

د شهکار میوه راوړي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸۰

ساز څو آلې لري: لس، سل، زر...
خدای تعالی، بې شمېره سازیان، ترانه‌بول، غزل‌سرایان، لنډۍ‌بول،
دغې وچې او بې غړه نړۍ ته را استولي،
چې ژوند، د غږ باغستان شي!
هر انسان، او هر بل ژوندی موجود، ځانله غږ لري.
یعني هر یو جلا رباب، جلا ستار، جلا هارمونیه، جلا شپیلۍ او بله ساز آله دی.
زموږ سرنوشت د خدای د ستر نامه، شات دباندې رااېستل
او مخلوقاتو ته وړیا ورکول دي!

★★★

همدلته به دمه شو؛
کنه غږ دغه دی، چې دغه شېبه- موږ یوه یوه ته- سا راکوي.
برکت دې وي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library